

Josefína & zlaté prasátko

Jana
Duchková

ilustrovala

Barb
Pytl
+

JOSEFÍNA A ZLATÉ PRASÁTKO

Jana Duchková

Ilustrovala: Barb Rýdl

JOSEFÍNA A ZLATÉ PRASÁTKO

V bytě městského domu žila Josefína. Letos oslavila šesté narozeniny a v září šla poprvé do školy.

Měla hnědé vlasy, které jí splétali do copu a gumičkou svazovali do ohonu. Rodiče a kamarádi jí podle nálady říkali Pepi, Pepina, Jozinka či Józi.

Příjmením se jmenovala Králová.

Královi byli taková pohádková rodina.

Pepin táta se jmenoval Miroslav Král. Když to obrátíte, vznikne z toho král Miroslav, jako ten z *Pyšné princezny*. Maminku oslovovali paní Králová.

Ani Josefína nebylo běžné jméno.

Znělo jako z dávných dob, kdy dámy v širokých sukních vyšivaly u krbu a říkaly: „Ó, jak roztomilé! Jak jste se ráčila vyspat, milostivá paní?“

Nastalo čtyřicetý pátý prosince. Vánoce.

Konečně!

Pepina se Štědrého dne nemohla dočkat.

Letos počasí přálo a od včerejška sněžilo. Ulice starého města pokryla bílá peřina.

Právě v centru města Josefína bydlela. Před obědem vyběhla před dům a vyskákala do sněhu na chodníku panáka.

Máma s tátou od rána připravovali vánoční výzdobu.

Pepina se na svátky dlouho těšila.

Během prosince se s holkami ve škole bavila o zvyku, který žádná z nich moc nechápala.

Minulé Vánoce všichni rodiče dětem slibovali, že když se o Štědrém dnu postí, uvidí večer zlaté prasátko. A pak se nic nestalo.

„Prdlačky,“ ozvala se Ema Svítková.

„Ani u nás nic,“ přisvědčila Bára Drobná.

Další holky přikyvovaly.

I Josefína musela přiznat, že se sice postila – za celý den si dala jen pět soust suchých špaget – ale prasátko se neukázalo.

Rodiče u stromečku v jednu chvíli máchli rukou a ona zahlédla zlatý flek na stropě, který po sekundě zmizel. Nic víc.

„Žádný prase,“ uzavřela Bára. „Letos se nachytat nenechám.“

Josefína smutně koukala do desky stolu.

Vloni prasátku přichystala pelíšek v kočárku pro panenky a těšila se, jak ho povoží. (Ale to byla ještě malá a neměla rozum!)

Letos se nechtěla znovu nechat utáhnout na vařené nudli.

Ale přece jen, co kdyby...

Rodiče jí vysvětlili, že zlaté prasátko je vánoční tradice a na tradicích musí být něco pravdy!

Dnes na Štědrý den se proto Pepi rozhodla, že to naposledy zkusí.

Odmítla snídani a čekala.

„Když vydržíš celý den nepapat, uvidíš zlaté prasátko,“ ozval se táta.

„Je plaché a málokdy se ukáže doopravdy. Může přijít třeba jako hvězda na nebi,“ mínila mamka.

To pěkně děkuju, naštvála se Pepi. Hvězd měla dost každý večer.

Odešla na chodbu a vkradla se do spíže. Tam si z plechu vzala krémový zákusek.

Cítila, že na to má právo, když ji mají za hloupou.

V pokoji sebou praštila na postel.

Na stole měla připravené dárky ze školy. Mamce nakreslila princeznu a pro tátu vytvořila koláž z obrázků.

V jedenáct hodin začal pan Král strojit stromeček. Některé ozdoby byly po babičce – ty měla Pepi nejraději.

Měli umělý smrček a ozdobili ho skleněnými koulemi, srdíčky a letadly. Navěsili na větve lametu a šňůru se světylky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Josefína a zlaté prasátko***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.